

Geef de krukken door – een gelijkenis

– Ruby J. Pitkin

Er was eens een man die niet sterk was. Hij struikelde vaak en liep meerdere malen ernstig letsel op. In angst en wanhoop beklaagde hij zichzelf luidkeels en verwenste het lot dat hem kreupel maakte. Vol bitterheid kwam hij nauwelijks zijn huis uit. Hij had geen oog voor de bloemen die in zijn tuin bloeiden en kon niet genieten van de schoonheid van de zon, maan en de sterren aan de hemel.

Op een dag bracht een vriend hem een paar krukken en zei: ‘Gebruik deze, ze zullen verder letsel voorkomen en een nieuwe wereld voor je openen.’ Dankbaar ging hij de krukken gebruiken. Hij viel niet meer zo vaak. Hij zag de zon, de maan, de sterren en de bloemen die in zijn tuin bloeiden. Vreugde vervulde zijn hart.

Er brak een dag aan dat hij ’s morgens wakker werd en zonder hulp van zijn krukken kon staan. Dolgelukkig riep hij uit: ‘Ik ben sterk; ik heb geen krukken meer nodig! Ik gooi ze in het vuur en in het licht van de vlammen zal ik mijn vreugde uitjubelen, zodat iedereen het kan horen!’

Sterk en bevrijd ontstak hij een groot vuur en tilde de krukken hoog op om ze in het vuur te werpen. Terwijl hij zo stond en genoot van dit prachtige moment, hield een onzichtbare hand echter zijn arm tegen en een rustige stem fluisterde: ‘Broeder, denk aan uw vroegere zwakte, aan uw wanhoop en ook aan de vriend die u toen te hulp kwam. Misschien zijn er anderen die steeds vallen en niet los kunnen staan. Wilt u nu hulpmiddelen vernietigen die zij misschien zouden kunnen gebruiken?’

De man liet zijn arm zakken, liep weg van het vuur en zei tegen zichzelf: Wat ben ik blij dat mijn arm op tijd werd tegengehouden, want inderdaad: er zijn mensen die, net als ik vroeger, struikelen en vallen. Ik ga op zoek om deze krukken, die ik zelf niet meer nodig heb, aan iemand anders te geven. Ik zal zeggen: ‘Broeder, laat deze krukken u tot steun zijn, totdat u net zo sterk zult zijn als ik nu geworden ben. En als die fantastische dag daar is, geef een ander dan de hulp die ik u gegeven heb.’

Met deze woorden bluste hij het vernietigende vuur en in vrede, vol vreugde en kracht ging hij op weg om te zoeken waar hij hulp kon bieden.

Uit: *The Theosophist*,
december 1953